

Ἡ γωνιά τῆς γυναί-

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Στὰ τριάντα τῆς ἡ κοπέλλα ἀποφάσισε νὰ ἐργασθεῖ! Παντρεμένη, μὲ δυὸ παιδιά, ἀνακάλυψε πὼς ὁ μισθὸς τοῦ συζύγου δὲν ἔφτανε ποσὰ γιὰ τὰ πιὸ ἀπαραίτητα. "Ὅλες ἐκεῖνες οἱ ὀμορφες μικρὲς πολυτέλειες, ἓνα καινούργιο χαλάκι γιὰ τὸ γῶλ, ἓνα ὀμορφο δακτυλίδι γιὰ κείνη, ἓνα ὠραῖο φορεματάκι γιὰ τὴν κορούλα, ὅλο κι' ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν ἀμείλικτη πραγματικότητα τοῦ οἰκογενειακοῦ προϋπολογισμοῦ.

"Ἔτσι, στὰ τριάντα τῆς ἀποφάσισε νὰ ἐργασθεῖ. Τὸ συζήτησε μὲ τὸν σύζυγο, βρῆκε κατανόηση. Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ κάνει ὅ,τι ὅ,τι. "Ἐνιωθε πὼς δὲν τῆς ταίριαζε νὰ γίνῃ πωλήτρια, ἄλλες πιὸ νέες, πιὸ ξεκούραστες ἔκαναν καλύτερα τὴ δουλιὰ. Ἀπὸ μικρὴ ἀγαποῦσε τὸ σχέδιο. Γράφει λοιπὸν σὲ μιὰ Σχολὴ μὲ ἀλληλογραφία καὶ ζητᾷ πληροφορίες γιὰ τὸ τμήμα διακοσμητικῆς. Αὐτὸ ἦτανε! Ἀθόρυβα, δυὸ χρόνια μελετοῦσε, ἔγραφε, ἔστελνε σχέδια

Πρὶν λίγο καιρὸ πῆρε τὸ δίπλωμα, μὲ ἄριστα, κι' ἔφερε νὰ μᾶς τὸ δείξει μὲ περηφάνεια παιδική. Τριγύρω τῆς ὁ ἄντρας, τὰ δυὸ τῆς παιδιά, καμάρωναν μαζί τῆς.

—Τώρα θὰ ἐργασθῶ! Τὰ παιδιά μεγάλωσαν, προσπάθησα νὰ τὰ συνηθίσω νὰ κάνουν πολλὰ πράγματα μόνα τους. Εἶναι καιρὸς νὰ προσφέρω κι' ἐγὼ κάτι...

Τῆς εὐχήθηκα καλὴ τύχη κι' εἴμαστε σίγουροι πὼς δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ πάει μπροστὰ. Μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴ σιγουριά ποὺ τὴν χαρακτηρίζει καὶ μὲ τὴν πείρα τῆς ἡλικίας τῆς θὰ βρεῖ ὅ,τι τῆς γρειιάζεται, θὰ κάνει αὐτὸ ποὺ θέλει. Δὲν νομίζετε;

ΓΛΑΥΚΗ